

Arrest

**nr. 69 450 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van de burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 5 mei 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIES, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 11 januari 2011, in functie van zijn Belgisch kind, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen nam op 5 mei 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 1 juni 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52 § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 11 januari 2011 door [M., N.] [...]
van GHANA nationaliteit geweigerd.*

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij / zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende documenten werden niet voorgelegd: bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen, ziekteverzekering."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Verweerder werpt daarnaast bij wijze van exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep *"aangezien er geen uitvoerbare maatregel werd bevolen."*

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de afwijzing inhoudt van een door verzoeker ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, zodat verzoeker wel degelijk een belang heeft bij het tegen deze beslissing ingestelde beroep. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing zal er immers toe leiden dat een nieuw, eventueel positief, standpunt zal dienen ingenomen te worden inzake de aanvraag van verzoeker.

Het loutere feit dat een bestuurlijke beslissing inzake een verblijfsaanvraag geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat is op zich geen reden om te oordelen dat de persoon op wie deze beslissing betrekking heeft geen belang zou hebben bij het aanvechten ervan.

De exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting:

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt die macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM. De rechten op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

- R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn kinderen en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

- R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T.Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn kinderen. Ook zij zijn gerechtigd op normale wijze hun gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België."

4.1.2. Verweerder repliceert dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is en dat er in voorliggende zaak geen obstakel is dat verzoeker verhindert terug te keren naar Ghana. Hij betoogt dat de inmenging van het openbaar gezag in casu bij wet voorzien is, dat de handhaving van de openbare orde een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en dat de bestreden beslissing niet onevenredig is omdat deze beslissing geen absoluut verbod voor verzoeker inhoudt om in België te kunnen verblijven.

4.1.3. Ter terechtzitting is gebleken dat verzoeker bij beslissing van 26 mei 2011 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot een verblijf van onbeperkte duur werd gemachtigd. Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden in zijn bewering dat het de bedoeling was om hem "om het even welk verblijfsrecht te weigeren". Hij kan evenmin gevolgd worden in zijn stelling dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij gescheiden dient te leven van zijn partner en kinderen en dat hierdoor zijn recht op een privé- en een gezinsleven in België geschonden wordt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoeker en zijn kinderen anderzijds.

De kinderen van verzoeker zijn geboren in België en hebben zij de Belgische nationaliteit. Zij zullen hier naar school gaan en hebben geen banden met Ghana.

De handhaving van de bestreden beslissing brengt noodzakelijkerwijze met zich mee dat verzoeker moet terugkeren naar Ghana en dat de kinderen worden gescheiden van hun vader en zonder een vader zullen worden opgevoed."

4.2.2. Verweerder stelt dat hij voldoende inspanningen geleverd heeft om de nodige documenten te verkrijgen door verzoeker hieromtrent meermaals aan te schrijven. Hij benadrukt dat verzoeker in

gebreke bleef de vereiste stukken aan te brengen en licht toe van oordeel te zijn dat hij niet dient te omschrijven in welke mate de aangebrachte bewijsstukken niet voldoende zijn. Tevens geeft hij aan dat het gegeven dat een kortstondige terugkeer van verzoeker naar Ghana om aldaar de nodige documenten te verkrijgen zijn situatie nadelig zou beïnvloeden niet volstaat om te besluiten dat de bestreden beslissing onevenredig is.

4.2.3. De Raad merkt op dat indien een vreemdeling, die stelt als familielid van een burger van de Unie tot een verblijf gerechtigd te zijn, nalaat zijn verblijfsrechtelijke aanspraken te staven met de vereiste overtuigingsstukken het gemeentebestuur toepassing dient te maken van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Het is een gemeentebestuur niet toegestaan om in strijd met deze reglementaire bepaling te handelen en de loutere verwijzing naar beginselen van behoorlijk laat dit bestuur niet toe af te wijken van een in een koninklijk besluit voorziene regeling.

De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel kan in casu dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK